

PROČ SE OBTĚŽOVAT S CÍRKVÍ?

Přátelé, všem Vám přeji milost a pokoj ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.

V tomto měsíci je našim tématem je Církev, církev jako tělo. Z řady rozhovorů, zejména se svými nevěřícími přáteli, jsem porozuměl tomu, že mnozí z nich o Bohu a Ježíši někdy přemýšlí. Nicméně když v řeči dojde na církev, většinou z jejich obličeje vyčtete **znehucení či obavy**. Někdy jsou pro ně církve plné pokrytců, jindy mluví o zkostnatělosti, nebo o hrozně nudě. Někdy na to odpovídám tak, že **v církvi není o moc víc pokrytců, než v jiné skupině naší společnosti, jen je to jaksí víc vidět**. V církvi mají docela dobrou šanci se z této „nemoci“ dostat. Pokud jde o zkostnatělost, pak jsem toho mínění, že spíš **církev nepodléhá všem krátkodobým společenským trendům a výstřelkům**, jako je woke kultura nebo transgender tsunami, která se teď žene českým školstvím. A ano, je pravda, že v církvi se někdy člověk může i nudit, ale možná je to tím, že si trochu **spletl dveře svého očekávání** a zašel do církve místo na muzikál Drákula... Úkolem církve není zábava.

Hodně zajímavou knížečku o tom kdysi napsal Philip Yancey: *Proč se obtěžovat s církví?* (Z níž jsem si zapůjčil název.) Pokud se k té drobné knize dostanete, doporučuji ji k přečtení. Hned v úvodu je v knize zmíněn jeden celkem realistický přírůbek o církvi, který mám rád a který budu citovat:

Je to stará velká loď, Bille. Skřípá, houpe se a kolébá a občas se ti z ní chce zvracet. Ale dopluje tam, kam míří. Vždycky tam doplula a vždycky tam dopluje, až do konce věků – s tebou nebo bez tebe. (J. F. Powers)

Napadlo mě, že se Vás zeptám:

- ***Proč právě Vy chodíte do církve? Případně, co od ní očekáváte? (A jen doplňuji, že pokud mluvím o církvi, mám tím na mysli společenství Božího lidu – třeba dnes tady nás, jak jsme se tu sešli.)***

Církev je zvláštní skupina lidí. Už jen tím, že **kdyby to bylo na vás**, tak byste si **většinou takové přátele sami možná ani nevybrali**. Do církve jsme byli totiž **pozváni, povoláni, zavoláni**. Někteří z příchozích jsou skutečně podivíni, někdy lidé omlácení životem. Je to tak, že většinou nás do církve někdo pozval nebo přivedl (pokud jsme do ní nepřišli s rodiči jako děti). Nicméně to skutečně prvotní pozvání pochází od samotného Ježíše. **Jeho láskyplné působení v lidech, na lidech a skrze lidi je tím důvodem, který přivádí do církve, společenství věřících, další.**

Ježíš je podle mnohých tou nejinspirativnější osobností, která kdy žila a dějiny se ve své podstatě točí kolem něho (nakonec o tom hovoří dva tisíce let dějin umění, filosofie, solidarity mezi lidmi, atd...). Ačkoliv o Ježíši bylo napsáno nepočítaně knih, a on sám žádnou nenapsal, přesto tu zanechal něco mnohem důležitějšího: **církev, společenství**, kterému položil základy se svými učedníky.

Začal s několika galilejskými rybáři, kterým **věnoval část svého života**: **vyučoval** je, **připravoval** je na službu, **zapojoval** je, **odpouštěl jim** jejich někdy dost podivné nápady i selhání („...sešleme na vesnici, co tě nepřijala, oheň...“; nebo na hoře proměnění, kde jim bylo dobře: „...postavíme stany pro tebe, Mojžíše a Eliáše...“ a zůstaneme tady; Petrovo zapření...). Před koncem své cesty je **nazval přáteli** a ukázal jim svou obětí a zmrtvýchvstáním cestu dál. Když budete pozorní čtenáři těch příběhů, které popisují čas Ježíše s jeho učedníky, tak zjistíte, že všechno jim „docvaklo“ až po naplnění Duchem svatým. Takže mějme trpělivost sami se sebou i s druhými, někdy to trvá, než nám věci skutečně dojdou... (z hlavy do srdce, od informace k zvnitřnění, je někdy opravdu ta nejdelší cesta).

Takže kdybych měl sám odpovédět na otázku, kterou jsem Vám prve položil: **Proč chodím do církve?**, tak musím poctivě přiznat, že jsem byl v určitém kritickém okamžiku svého života **pozván (či zavlán) Ježíšem**. A jsem (skoro po čtyřiceti letech, co věřím) **dodnes fascinován jeho jednáním**. A také tím, co dokáže vypůsobit jeho milost a láska mezi lidmi.

Kdybych měl odpovédět na to druhé, *co od církve očekávám*, pak mohu sáhnout po verši Jana, apoštola lásky, který říká:

Každý, kdo věří, že Ježíš je Kristus, je zrozen z Boha; a kdo má rád otce, má rád i jeho dítě. (1. Jan 5:1)

Očekávám vzájemnou náklonnost, podporu a porozumění od následovníků Krista. Z tohoto, a ještě z několika dalších veršů usuzuji, že **není možné mít vztah s Bohem a odmítat vztah s jeho dětmi**.

Popíšu to jednou ilustrací: mám skvělého přítele, jehož přítomnost mi chybí, protože žije s celou rodinou třicet let v USA, mají s manželkou šest dětí. Občas sem přiletí na návštěvu za rodinou, a tak se spolu i s manželkami alespoň na pár hodin sejdeme, abychom si povyprávěli, co prožíváme. Jeho dvě mladší dcery studují tady v Praze a moje dcera Eliška se s nimi přátelí. Jednou za mnou přišla s nápadem, abych s nimi zajel někam na hory a naučil holky jezdit na běžkách.

Šel jsem do toho jednoduše proto, že mám rád jejich otce. A mám-li rád otce, mám rád i jeho dcery (jsou pro mě stejně důležité, jako moje vlastní dcery).

S třemi mladými dámami jsem zažil skvělý den. Vybral jsem v Jizerkách takovou, jak já říkám, „důchodcovskou trat“, takže jsem jim ani nemusel vysvětlovat, že se na běžkách už občas bojím o svá kolena.

Přátelé, s církví je to hodně podobné. Pokud máte Ježíše jako přítele, pokud je to opravdový vztah, v němž se **k Ježíši stále přibližujete**, pak se zákonitě **budete přibližovat i k druhým lidem.**

Mám za to, že to v určitém ohledu platí i obráceně – z církve, tedy ze vztahu s druhými lidmi odcházejí ti, kdo odcházejí ze vztahu s Bohem. Tady skutečně platí, že ten, **kdo chce, hledá způsoby, kdežto ten, kdo nechce, hledá důvody...**

Jsem si vědom toho, že vyjít s druhými lidmi je někdy opravdu těžké. Nemusíme si „sednout“ svou letorou (založením), každý můžeme mít jiné zájmy a témata, patrně budeme z jiné společenské či ekonomické bubliny. Přesto všechno stojí za to o vztahy se znovu a znovu pokoušet. Proč? Protože jsme prožili dotek Boží milosti, který v nás něco zásadního změnil.

Ještě se pojd'me podívat na církve jako na tělo. Několikrát tento obraz ve svých listech zmiňuje apoštol Pavel.

- ***Proč myslíte, že k vykreslení obrazu církve používá obraz těla?***

Nejspíš proto, aby nám ukázal na **jednotu v různosti** – jsou různé části těla, ale teprve ve spolupráci a koordinaci jsou schopné smysluplně fungovat. Asi chtěl poukázat i na **vzájemnou propojenost**, závislost jedněch na druhých.

Tomu dobře rozumíme – když nám něco v těle nefunguje, nebo onemocní nějaká část těla, většinou o tom až moc dobře víme. A když onemocnění nějaké části našeho těla, které nejsou vidět a ani nemoc není hned rozpoznatelná, tak důsledky dříve či později stejně pocítíme.

Mám za to, že Pavel chtěl ukázat ještě na jednu skutečnost – církve, stejně jako naše tělo, je živý organismus. Nějak se vyvíjí, roste, učí se koordinaci svých údů. Aby naše fyzické tělo správně a smysluplně fungovalo, musí být poddáno vedení hlavy, naší mysli, která vše řídí. V případě církve je tou hlavou (a v hebrejském myšlení je „hlavou“ zamýšlen i původ či počátek) Kristus.

Určitě i proto Pavel ve 4. kapitola listu do Efezu připomíná, že jsme „údy téhož těla“ v souvislosti s tím, že bychom měli odkládat dřívější způsob života, své staré lidství a měli bychom změnit i chování mezi sebou a vůči sobě navzájem.

Zmíním úskalí nemoci v těle: někdy se stane, že vaše tělo „odmítá“ nějaký váš úd (jsou známy případy, kdy začala odumírat ruka či noha, protože je nervová soustava z nějakého důvodu „odpojila“ od zbytku těla), jsou známé fantomové bolesti končetin, o které lidi přišli úrazem (například je svědí nebo bolí noha, kterou ve skutečnosti už nemají).

Víme, že bez některých párových orgánů, či údů lze žít. Ale pravdou je, že to život značně komplikuje... Pokud církve přijde o nějaký ze svých údů (někdo odejde, odpojí se), pak možná přicházíme také o něco důležitého. A možná máte i osobní zkušenost, že když odešel či zemřel někdo vám blízký, tak vlastně odešlo něco z vás samotného (nějaké zkušenost, prožitek, společný zájem) – právě tam, kde jste s druhým byli spojeni v důvěrném vztahu.

Nebo použiji ještě jiný obraz: říkáme si, že v církvi by nikdo nechtěl být třeba slepým střevem. Ale nedochází nám, že i jeho funkce je pro tělo významná (schválně se na to podívejte, slepé střevo funguje jako protichemický armádní prapor – často díky němu a v poměrně složitěmu procesu naše tělo vytváří protilátky proti toxinům, které nám přicházejí do těla z potravin). Takže každý úd je ve společenství nějakým způsobem důležitý a potřebný.

V listu do Říma (12:4-5) Pavel, mimo jiné, zmiňuje:

„...Jako je v jednom těle mnoho údů a nemají všechny stejný úkol, tak i my, ač je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu a jeden druhému sloužíme jako jednotlivé údy...“

A pokračuje dál, když nám ukazuje, jakým způsobem si můžeme vzájemně posloužit.

To, co se potřebujeme ve službě naučit jsou **všímavost a citlivost. Ptát se, co ten druhý skutečně potřebuje a přijít se správnou pomocí ve správný čas.**

Ámen.

(Petr Plaňanský, KS Nymburk 30.11.2025)